

fra friskoleområdet, og som er en meget god og socialliberal ordning, hvor man slår sig sammen og tilskuddet følger en gruppe i stedet for bare den enkelte.

Til sidst er jeg også nødt til at spørge Venstres ordfører, hvor Venstres kamp for afskaffelse af tilskudssamfundet i det hele taget er blevet af? Det er i hvert fald ikke det, der gives udtryk for med det her forslag, for nu er det åbenbart blevet Venstrepolitik i valgfrihedens navn at give ganske almindelige børnefamilier tilskud til at passe deres egne børn.

Så alt i alt kan jeg meddele, at Det Radikale Venstre ikke støtter lovforslaget.

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten kan heller ikke støtte forslaget om udvidelse af frit valg-ordningen. Alle børn har efter vores mening ret til et pædagogisk dagtilbud, nøjagtig sådan som de har ret til undervisning i den danske folkeskole. Jeg vil så sige, at det er uden mødepligt.

For Enhedslisten er kvaliteten i de tilbud, der gives børn, uhyre vigtig. Vi synes, at formålsparagraffen for pædagogiske dagtilbud i serviceloven er udmærket og skitserer, hvilke krav dagtilbudene som minimum bør opfylde. Tilsvarende krav stiller man ikke til det frie valg eller til puljeordninger. Der er det i vid udstrækning forældrenes eget ansvar at sikre, at kvaliteten er i orden. Hvis man er presset som forældre, fordi der f.eks. ikke er det fornødne dagtilbud, når der er brug for det, ja, så kunne man jo nemt komme til at gå på kompromis og komme til at se let på kvaliteten.

At give forældre tilskud til at passe egne børn kan vi altså heller ikke støtte. Hvad bliver så det næste? Skal man have tilskud for at undervise sine egne børn, eller hvad kan man så finde på? Det er helt i orden, at der er familier, der vælger, at den ene forælder bliver hjemmegående, altså selv passer sine børn, men det skal altså ikke udløse andre økonomiske tilskud end de generelle.

Enhedslisten vil gerne være med til at gøre de pædagogiske dagtilbud bedre både fysisk og indholdsmæssigt. Vi vil også gerne være med til at gøre dem mere fleksible, sådan at der oprettes deltidsgdagtilbud, og sådan at der f.eks. laves dagtilbud med åbningstider, der modsvarer forældrenes arbejdstider. F.eks. er der jo gode erfaringer med de få natbørnehaver, der er.

Vi vil også gerne være med til at forbedre børnepasningsorloven, sådan at børnefamiliernes forhold generelt forbedres. Børnepasningsorloven er jo dybest set den mest effektive måde at give forældrene tid sammen med deres børn på.

Men vi vil ikke være med til at yde tilskud til ordninger, som man aldrig kan se kvaliteten af, og hvor børn bliver betragtet som genstande, der kan deponeres eller passes i et givet tidsrum hver dag. Børn er selvstændige individer med egne rettigheder, og det skal man respektere.

Tove Videbæk (KRF):

Det er næppe nogen større overraskelse, at Kristeligt Folkeparti bakker lovforslag nr. L 102 op. Vi ønsker som forslagsstillerne at give forældre ret til at få økonomisk tilskud til en privat pasningsordning, hvis det er det, de foretrækker frem for at få deres børn passet i en offentlig pasningsordning.

Vi ønsker også som forslagsstillerne, at kommunen kan vælge at tilbyde forældre tilskud for at passe egne børn. Vi havde dog foretrukket, at der havde stået *skal* ved begge forslag. Vi havde foretrukket, at man havde taget skridtet fuldt ud og sagt: Nu vil vi have gennemført, at pengene skal følge barnet. Ifølge det her forslag vil det stadig væk kun være særlig familievenlige kommuner, der vil vælge at tilbyde forældre tilskud for at passe egne børn i stedet for at give tilskud direkte til den offentlige institution. Så på det punkt mener vi ikke, at det er godt nok, men det er et skridt i den rigtige retning.

Det er et initiativ, der vil øge forældrenes selvbestemmelse over deres egne børn, og endnu vigtigere er det et initiativ, der vil være en kilde til større trivsel for familierne, ro omkring barnet og større tilfredshed i familierne som helhed, og det kan vi selvfølgelig kun bakke op.

Debatten om børne- og familiepolitik er i høj grad en ideologisk debat. Den handler om menneskesyn, om værdier og om forholdet mellem mennesker og samfund, men den handler også om, hvorvidt familiepolitikken har en selvstændig værdi og plads eller den skal underordne sig alle andre politikområder.

Det ligger mig faktisk meget på sinde, at vi ikke lader de ideologiske kampråb overdøve børnefamiliernes efterlysnings af mere tid nu og her til gavn for familiernes trivsel og til gavn for bedre sammenhæng mellem arbejds- og fa-